

LUCIËNNE MEIJER RUNT MANSVELD TOTAAL 'Mijn zachte kant is voor thuis'

Je baan opzeggen en samen met je levenspartner een bedrijf overnemen; dat moet je maar durven. Zes jaar later concludeert Lucienne Meijer dat het misschien wel de beste beslissing van haar leven is geweest. 'Het is heerlijk om ondernemer te zijn.'

Moet hij het doen of niet? Dat is de grote vraag als Leo Timmers begin 2007 zijn partner Lucienne Meijer eens diep in de ogen kijkt. Leo kan zijn baan als commercieel directeur bij Erdo, gespecialiseerd in dak- en gevelonderhoud, inruilen voor een job als eigenaar van Mansveld Totaal. Eigenaar Gerrit Mansveld, met zijn bedrijf gespecialiseerd in het spuiten van stalen dak- en gevelbeplating en schilderwerken, kan in de familie geen opvolging vinden en heeft Leo aangeboden om zijn zaak over te nemen. Leo is geïnteresseerd. 'Maar ik doe het alleen als jij meegaat', zegt hij tegen Lucienne. Die hoeft niet lang na te denken. Ze zegt haar baan als marketing-assistente bij Simon A Cohen Vermogensbeheer op en springt met haar partner mee het diepe in. Nu ze er zes jaar later aan terugdenkt, beseft Lucienne dat het niet niks was om die stap te zetten. 'Zakelijk gezien was het spannend: de bank deed eerst moeilijk en we hebben ons huis als onderpand moeten gebruiken', zegt ze. 'Maar privé kende ik geen enkele twijfel. Het klikte toen al zo goed tussen ons, dat we dachten: dit moeten we doen.' Ze pauzeert even en glimlacht. 'Leo en ik zijn allebei gescheiden. We waren qua partnerkeuze dus allebei extra voorzichtig voordat we in de herkansing gingen. Het zat écht goed.'

En nog steeds, want zes jaar later zijn de twee nog altijd levens- én zakenpartners. Ze zijn zelfs succesvoller dan ooit. In 2012 draaide Mansveld Totaal een topjaar en in maart van dit jaar werd het oude pand van het bedrijf, dat in 1915 werd opgericht in Utrecht, ingeruild voor een gloednieuw kantoor op bedrijventerrein IJsselpoint in Nieuwerkerk aan den IJssel. 'Leo is geboren in Nieuwerkerk, ik in Capelle aan den IJssel', verklaart Lucienne. 'Dus besloten we hierheen te verhuizen. Voor ons personeel, dat wel uit de buurt van Utrecht komt, maakt het niets uit, want we opereren landelijk. Voor onszelf is dit een fantastische stap geweest. Na een maand in Nieuwerkerk voel ik me al meer thuis dan in zes jaar Utrecht.'

Ook nu ze, zoals vandaag, alleen op kantoor zit. De werknemers zijn, zoals gebruikelijk, aan het werk op locatie en ook Leo is op pad. Zijn voornaamste taken zijn om de werknemers (tien in de winterperiode, twintig in de zomer) te begeleiden tijdens de projecten én nieuwe opdrachten binnen te halen. Lucienne bewaakt het fort en is verantwoordelijk voor zo'n beetje alle andere zaken. Van de website tot de boekhouding en van personeelszaken tot het organiseren van bijeenkomsten. Om Mansveld Totaal in de regio Rotterdam wat meer

bekendheid te geven, netwerken ze allebei. Zo is Lucienne onder meer bestuurslid van de ondernemersvereniging in Nieuwerkerk en lid van O10 Zakenvrouwen.

Het is een bestaan waarvan ze vroeger dacht dat ze het nooit zou leiden. Lucienne rondde de dansacademie af, maar zette haar ambities op dat vlak nooit door. Ze besloot haar typediploma te halen, solliciteerde met succes op een vacature als secretaresse bij Unilever en werkte zich op tot marketing-assistente. Een functie die ze later ook zou vervullen bij Simon A Cohen Vermogensbeheer. Ze vond het prima, een baan in loondienst, totdat in 2007 de kans kwam om op eigen benen te staan. Nu leidt ze het leven van een ondernemer, het woord dat ze vroeger zo verafschuwde. 'Vreselijk vond ik het, als mensen zich ondernemer noemden. "Doe niet zo interessant", dacht ik dan. Nog steeds zeg ik liever dat ik een gespecialiseerd schildersbedrijf heb in plaats van dat ik ondernemer ben. Maar ik ben het natuurlijk wel. Sterker nog: het is heerlijk om ondernemer te zijn.'

VRIJHEID

Het meest geniet ze van de vrijheid. Om half acht is ze op kantoor, om drie uur trekt ze de deur achter zich dicht. Licht er nog werk? Dan gaat ze op zaterdagmiddag een paar uurtjes terug. 'Ik hoef aan niemand verantwoording af te leggen. Dat geeft een heerlijk gevoel! Ook de branche bevalt haar. 'In de bouw is het: *what you see is what you get*. Als één van mijn werknemers iets zegt, zit er geen dubbele lading in die boodschap. Dat was in mijn vorige functies wel anders. Ik heb met heel wat moeilijke mannen gewerkt, die dubbele agenda's hadden en die je met omwegen moest benaderen. Ooit vond ik dat een uitdaging, maar dat houd je niet je hele leven vol.'

De tijd van *moeilijke mannen* is nu voorbij. Met haar eigen man vormt ze een ingespeeld team. Ze vullen elkaar aan. Maar daar stopt het cliché. Want niet Lucienne, maar Leo is degene met de meeste empathie. 'Hij heeft misschien wat meer vrouwelijke kanten, en ik wat meer mannelijke', bevestigt Lucienne met een knik en een lach. 'Leo is degene die - mede vanwege zijn functie - het meeste contact heeft met de werknemers. Mijn deur staat ook altijd voor ze open, maar wel voor zakelijke dingen. Niet voor een praatje over het weer. Ik ben wat harder, pragmatischer ingesteld. Dat moet ook, want als eigenaar heb je wel de verantwoordelijkheid dat alles blijft draaien. Een zachte kant heb ik wel, maar die is voor thuis.'

Toch betekent thuis in haar geval vaak ook: werk. 'Als je met je partner een bedrijf runt, dan lopen privé en zakelijk wel eens door elkaar. Gaat het zakelijk wat minder, dan merk je dat soms ook thuis. Maar gelukkig is onze relatie daar tegen bestand. Wat ik zes jaar geleden al dacht, weet ik nu helemaal zeker: samen kunnen wij dit bedrijf runnen.'